

figes paa den Maade at have foreligget i 1880—81 ved Forhandlingen om Straffeloven, saaledes som det foreligger i den berørte kongelige Anordning, men det er aldeles utvivlsomt, at i begge Tilfælde var der Tale om Gjenindtaldelse, at Gjenindtaldelsestanken som saadan mødte meget stor Modstand, og at de Argumenter, som bleve anførte imod Gjenindtaldelsen, gjælde i al Mindelighed lige saa godt ligeoverfor de Personer, der falde ind under § 32, som ligeoverfor dem, der falde ind under den omtalte Bestemmelse i den allerhøieste Anordning af 1882, der have været fæstslæde i 2 Maaneder. Den høitærede Justitsminister udtalte sig igaar om de sidstnævnte Personer. Jeg hørte desværre kun Slutningen af hans Udtalelse, men der faldt en Bemærkning, som omtrent lød saaledes: Der er blevet sagt, at, naar en Mand saaledes kom hjem, blev han stemplet i sin Bekjendstabskræds som en straffet Person, og det kunde udøve en høist ubehagelig Indflydelse. Ja, sagde den høitærede Justitsminister, men det er hans egen Skyld, det kunne vi ikke tage Hensyn til, det maa han finde sig i. Jeg tror, at den høitærede Justitsminister ved disse Udtalelser mere har set paa Sagen fra et civilt end fra et militært Standpunkt. Vi ere i Militæretaten meget ofte nødsagede til at anvende haarde og strenge Straffe for Forseelser, der slet ikke ere graverende i det daglige Liv, navnlig for Subordinations- og Respektforseelser. Vi kunne ikke undgaa i disse Tilfælde at straffe strengt, men dersom den høitærede Minister havde Afgang til at gjøre sig bekendt med de militære Straffelister, vilde han komme til Kundskab om, at det langt overveiende Antal Tilfælde, hvor der er en straffet for Respektforseelse eller Insubordination, har Aarsagen været, at den Straffede har staaet overfor værnepligtige Befalingsmænd, Korporaler og Sekondlieutenanter, som ofte gennem deres Mangler paa den fornødne Taft til at træde op, have fremkaldt Forseelsen. Vi kunne ikke undstykke, hvad der er sket, vi ere nødsagede til at straffe, men paa den anden Side maa vi være saa humane at sige: Lad dog ikke Følgerne af, at en Mand har været 2 Maaneder i Fængsel, ubetinget være, at han skal sendes hjem med det Stempel paa sig, at han er en straffet Person; thi det kan i sine Konsekventer føre til, at han opgiver CVret, naar han kommer ind igjen og siger: Lad dem straffe mig saa meget, de vil, jeg er jo stemplet som en straffet Person. Men naar den høitærede Minister siger, at han kjender ikke Andet, end hvad der staar i Forhandlingerne, ikke ved Andet, end hvad der staar at læse i Betænk-

ningen, og saa dertil i sit første Foredrag udtaler — det findes Spalte 163 —: „Det, der kunde være Tale om, at man var enig om under den militære Straffelovs Behandling, kan vel ikke være Andet end det, at man ikke vilde have Eftertjeneste anvendt som Straf, thi Andet havde man ikke at bestille med der, men her er der jo hverken Tale om Eftertjeneste eller om Straf. Her er der ikke Tale om Eftertjeneste, hvorved jo fortaas, at en Mand beholdes inde til Tjeneste, efter at hans Kammerater ere sendte hjem, men her er der Tale om Gjenindtaldelse.“ — Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa, at den høitærede Minister igaar gjorde opmærksom paa, at her var heller ikke Tale om Gjenindtaldelse; jeg holder mig til, at Ministeren i sit første Foredrag sagde, her er Tale om Gjenindtaldelse. Lad være, at den høitærede Minister maaste noget flygtig har gennemlæst de mange Forhandlingerne om Straffeloven, der bleve førte her i Folkethinget, og saaledes har overset, at Gjenindtaldelsestanken var bleven drøftet, saa kan han dog umulig være uvidende om den Maade, hvorpaa hans høitærede militære Kollega stillede sig til denne Tanke. Det er bekjendt, at, da Folkethingsudvalget var kommet saa vidt, at det var kommet til Endringsforslagene og havde sendt dem til Ministeren, negtede den høitærede Marineminister at ville konferere med Udvalget. Han gav Erklæringen her og Ministerne holdt sig, saalænge Forhandlingerne stode paa i Folkethinget, borte fra Realitetsforhandlingerne. Men Scenen forandrede, dengang Sagen blev bragt over i Landstinget, og Forhandlingerne der, forekommer det mig, maatte den høitærede Justitsminister have kjendt. I Landstinget tog og først den høitærede Marineminister Ordet, og gjennemgik, som ganske naturligt var, Sagens Historie. Han oplyste, hvorledes det havde været Ministeriets Hensigt at ville fremlægge en Straffelov, men inden man var bleven færdige med de fornødne Forarbejder, var der ved privat Initiativ blevet fremsat et Forslag. Ved at omtale de tidligere førte Forhandlingerne og den Wei, Ministeriet kunde have ønsket at gaa, hvis man var bleven færdig med de fornødne Forarbejder, udtaler Ministeren seilighedsvis: „en Afvigelse findes i § 32, som i det Hele taget er en Paragraf, som indeholder ikke saa saa Banstigeligheder.“ Han taler derpaa om den tidligere foreslaaede Eftertjeneste og siger: „Den ærede Krigsminister og jeg havde paataant at forandre dette i vort Forslag saaledes, at de Paa-gjældende i Stedet for at blive til Eftertjeneste skulle indkaldes paany næste Aar.“ Hvorledes kan man saa sige, at der ikke har